

Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii

Concurs de admitere în magistratură
martie-iulie 2018

PROCES VERBAL
de motivare a soluțiilor date contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal
29 mai 2018

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la procesul verbal de soluționare a contestațiilor din data de 24 mai 2018, în temeiul art.18 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru proba eliminatorie de tip grilă la materia: Drept procesual penal.

Au fost formulate contestații de către 23 candidați, cu privire la 18 întrebări:

Întrebarea 79 G1 (85-G2; 80-G3; 79-G4) - contestată de 5 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta C este corectă, întrucât vizează ipoteza în care, în acordul de mediere, este menționat expres faptul că partea civilă este cea care suportă cheltuielile judiciare avansate de stat. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 275 alin. 1 pct. 2 lit. c din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat se suportă de către partea prevăzută în acordul de mediere.

Enunțul grilei este complet, partea civilă fiind, alături de inculpat și partea responsabilă civilmente, una dintre părțile procesului penal, conform art. 32 alin. 2 din Codul de procedură penală, așa încât prin acordul de mediere se poate stipula că partea civilă este cea care suportă cheltuielile judiciare avansate de stat ca urmare a intervenirii medierii penale.

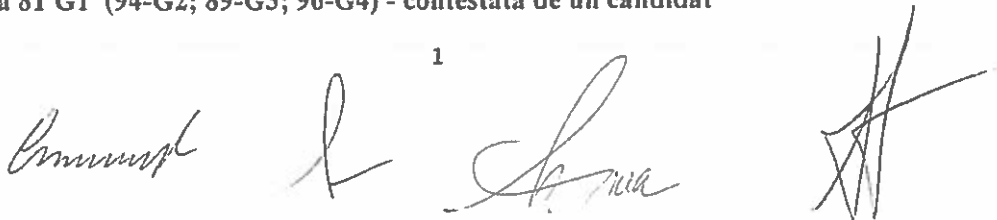
Întrebarea 80 G1 (87-G2; 94-G3; 83-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta de la litera C este corectă, față de dispozițiile neechivoce ale art. 213 alin. 1 din Codul de procedură penală care prevăd că *împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond*, adică exact ipoteza avută în vedere de varianta de răspuns de la litera C.

Întrebarea 81 G1 (94-G2; 89-G3; 96-G4) - contestată de un candidat

1

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta de la litera A este corectă, întrucât potrivit dispozițiilor art. 308 alin. 1 din Codul de procedură penală, atunci când există riscul ca persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente sau un martor să nu mai poată fi audiat în cursul judecății, procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți în vederea audierii anticipate a acestuia. În varianta de răspuns de la litera A se făcea referire la un martor grav bolnav, așa încât exista riscul ca acesta să nu mai poată fi audiat în cursul judecății, fiind pe deplin aplicabile dispozițiile art. 308 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Întrebarea 83 G1 (88-G2; 92-G3; 86-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta B de răspuns este corectă, mențiune inserată de altfel și în contestația formulată de candidat.

În conformitate cu dispozițiile art. 346 alin. 3 lit. c din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă procurorul nu răspunde în termenul prevăzut de prevederile art. 345 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Potrivit acestui ultim text de lege, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară exclude una dintre probele administrate la urmărirea penală, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii respective, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată.

Cum, în speță, procurorul nu a răspuns în termenul prevăzut de lege, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet.

Întrebarea 84 G1 (92-G2; 79-G3; 81-G4) - contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de la litera A este cea corectă, întrucât potrivit dispozițiilor art. 347 alin. 1 din Codul de procedură penală termenul de formulare a contestației este de 3 zile de la comunicare, iar conform art. 269 alin. 2 din Codul de procedură penală la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se socotește ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește. Totodată, conform art. 269 alin. 4 din Codul de procedură penală, când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

În enunțul grilei erau oferite informații atât despre ziua săptămânii în care s-a comunicat încheierea – 10.04.2018 (într-o zi de Marți) – cât și despre data formulării contestației și aplicând regulile enunțate, termenul s-ar fi împlinit la data de 14.04.2018 – zi nelucrătoare, așa încât opera prorogarea termenului procedural până la sfârșitul zilei de 16.04.2018 (prima zi lucrătoare care urmează).

Varianta de la litera C nu este corectă, întrucât în urma modificării art. 347 din Codul de procedură penală prin Legea nr. 75/2016, textul de lege permite formularea contestației împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară prin care s-a dispus începerea judecății, inclusiv în situația în care nu se formulează cereri și excepții.

Întrebarea 86 G1 (89-G2; 76-G3; 95-G4) - contestată de 4 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 166 alin. 3 teza a II-a din Codul de procedură penală, „dacă obiectele căutate sunt predate, nu se mai efectuează percheziția, *cu excepția* cazului când se consideră util să se procedeze la aceasta, pentru căutarea altor obiecte sau urme”.

Or, din formularea enunțului de la litera C ar rezulta că niciodată nu ar mai putea fi continuată percheziția corporală când bunurile sunt predate de bunăvoie, deși textul de lege permite continuarea percheziției ori de câte ori se apreciază că aceasta este utilă pentru căutarea altor obiecte sau urme.

Întrebarea 87 G1 (100-G2; 87-G3; 97-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta de la litera B este corectă, față de dispozițiile art. 241 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală conform cărora măsurile preventive încetează de drept în cazul în care instanța de judecată pronunță *o hotărâre de achitare, de încetare a procesului penal, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei ori o pedeapsă cu amendă, care nu însoțește pedeapsa închisorii, chiar nedefinitivă.*

Varianta de la litera C nu este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 399 alin. 3 lit. d din Codul de procedură penală care vizează exclusiv măsura arestării preventive.

Întrebarea 88 G1 (78-G2; 95-G3; 99-G4) - contestată de 4 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Potrivit art. 336 alin. 1 din Codul de procedură penală, „orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare intereselor sale legitime”.

Legea recunoaște dreptul de a formula plângere împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată oricărei persoane căreia i s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. Din această perspectivă, noțiunea de denunțator este incompatibilă cu aceea de persoană vătămată, adică de persoană care, în calitate de subiect pasiv și titular al valorii sociale împotriva căreia s-a îndreptat presupusul act de conduită al făptuitorului, a suferit prin fapta penală reclamată o vătămare.

Rațiunea instituirii de către lege a unui beneficiu pentru denunțator de a fi absolvit de răspundere penală nu-i poate atrage acestuia calitatea de persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate.

Întrebarea 90 G1 (93-G2; 85-G3; 82-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta C de răspuns este corectă.

În motivarea contestației formulate, candidatul a arătat că întrebarea s-ar încadra în grila corespunzătoare disciplinei “Drept penal”. Or, prevederile art. 404 alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură penală, cu trimitere la art. 93 alin.2 din Codul penal – cuprinse în Capitolul II. Judecata în primă instanță. Secțiunea a 2-a. Deliberarea și hotărârea instanței - stabilesc mențiunile pe care trebuie să le conțină dispozitivul hotărârii, în cazul în care instanța dispune condamnarea cu suspendarea executării pedepsei principale aplicate.

Textul de lege sus menționat enumeră obligațiile pe care instanța le poate impune (așadar, în mod facultativ) în sarcina condamnatului, pe durata termenului de supraveghere, printre care, și obligația de a urma un curs de calificare profesională.

Întrebarea 91 G1 (83-G2; 90-G3; 92-G4) - contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta A de răspuns este corectă.

Potrivit art. 374 alin. 4 din Codul de procedură penală, procedura recunoașterii învinuirii poate fi urmată, în cazul în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detenția pe viață, dacă inculpatul recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu. Din enunțul variantei de răspuns rezultă că încadrarea juridică corespunzătoare stării de fapt descrisă în rechizitoriu, era infracțiunea de violență în familie raportată la infracțiunea de omor simplu, pedepsită cu închisoare de la 10 la 25 de ani. Prin cererea de schimbare de încadrare juridică în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, pe considerentul că *aplicarea unei singure lovituri de cuțit ar trebui pedepsită între limite mai reduse*, inculpatul nu a contestat forma de vinovăție cu care a săvârșit infracțiunea descrisă în actul de sesizare, faptă recunoscută în totalitate de acesta.

Varianta B de răspuns nu este cea corectă. Raportat la dispozițiile art. 349 alin. 2 din Codul de procedură penală, instanța poate soluționa cauza numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, când inculpatul solicită aceasta, dacă consideră că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului. Din enunțul variantei de răspuns rezultă că în procedura de camera preliminară au fost excluse probele esențiale, astfel că aprecierea în sensul că probele sunt suficiente nu poate fi reținută.

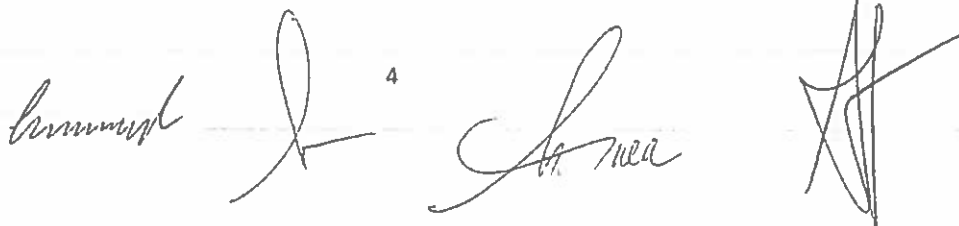
Varianta C de răspuns nu este cea corectă. Câtă vreme inculpatul a recunoscut parțial învinuirea, iar instanța după efectuarea cercetării judecătorești a reținut aceeași situație de fapt ca cea prezentată în actul de sesizare, cererea privind judecarea cauzei în procedura simplificată nu este admisibilă. De altfel, deși candidatul a contestat varianta de răspuns, a susținut că aceasta nu este corectă, soluție avută în vedere de barem.

Întrebarea 92 G1 (77-G2; 77-G3; 80-G4) - contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, nefiind incidente în cauză dispozițiile art. 113 alin. 2 din Codul de procedură penală care vizează protecția persoanei vătămate atunci când sunt îndeplinite condițiile legale referitoare la statutul de martor amenințat sau vulnerabil ori pentru protecția vieții private sau a demnității, articolul de lege invocat neavând legătură cu posibilitatea persoanei vătămate de a-și retrage plângerea prealabilă.

În situația vizată de varianta de răspuns, nu este posibilă tragerea la răspundere penală, chiar în contextul în care agresorul a solicitat continuarea procesului penal (posibilitate prevăzută de art. 18 din Codul de procedură penală), întrucât instanța de judecată nu poate pronunța într-un asemenea caz decât două soluții: fie de achitare a inculpatului în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. a, b, c sau d din Codul de procedură penală, fie de încetare a procesului penal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. g teza I din Codul de procedură penală, dând efect manifestării de voință a persoanei vătămate care și-a retras plângerea.

Totodată, retragerea plângerii prealabile nu trebuie însușită de procuror pentru a produce efecte decât în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, conform art. 158 alin. 4 din Codul penal, situație care nu se circumscrie ipotezei avute în vedere de enunțul grilei.

Întrebarea 93 G1 (80-G2; 82-G3; 84-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta A de răspuns este corectă.

Enunțul variantei de răspuns a fost formulat complet și a avut în vedere aplicarea art. 383 alin. 3 din Codul de procedură penală la situația particulară, de speță, prezentată în enunțul grilei, care nu făcea referire la persoana vătămată.

Întrebarea 94 G1 (86-G2; 83-G3; 94-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta A de răspuns nu este cea corectă.

Primul termen al ședinței de judecată în primă instanță este reglementat de art. 374 din Codul de procedură penală, iar procedura se derulează în ordinea prevăzută de acest articol. Astfel, la termenul la care procedura de citare este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată, președintele dispune greșierului citirea actului de sesizare și doar după acest moment procesual, instanța aduce la cunoștința inculpatului învinuirea și drepturile procesuale care îi sunt recunoscute de lege, inclusiv dreptul de a beneficia de procedura recunoașterii învinuirii.

Întrebarea 95 G1 (90-G2; 99-G3; 90-G4) - contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta B de răspuns este corectă.

Enunțul variantei de răspuns a fost formulat complet și a avut în vedere o situație particulară, de speță, ce a vizat doar părțile și procurorul, iar nu persoana vătămată.

Concluziile formulate de procuror și de părți privind schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare, invocate la un termen de judecată și consemnate în încheierea de ședință redactată conform art. 370 alin. 4 din Codul de procedură penală, sunt câștigate cauzei, astfel că judecătorul poate dispune schimbarea de încadrare juridică prin încheierea pronunțată la termenul următor, nefiind necesar ca această chestiune să fie din nou pusă în discuție.

Dispozițiile art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală care reglementează obligația instanței de a pune în discuție nouă încadrare juridică, iar la cererea inculpatului, să amâne judecata pentru a acorda acestuia posibilitatea să-și pregătească apărarea și să formuleze concluzii la termenul acordat, nu exclud soluția indicată în varianta de răspuns.

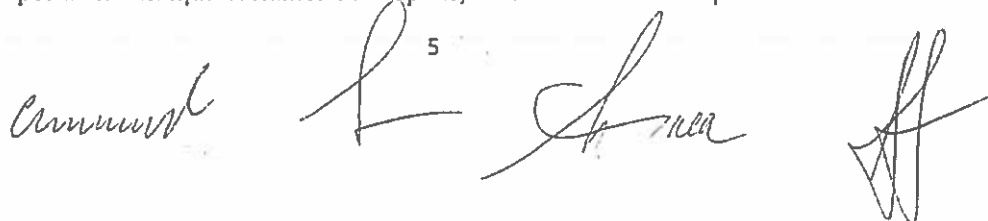
Întrebarea 97 G1 (95-G2; 97-G3; 76-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta A de răspuns este corectă.

Conform art. 485 alin. 2 lit. b din Codul de procedură penală, instanța respinge acordul, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 480 -482, cu privire la toate faptele care au făcut obiectul acestuia. Raportat la enunțul variantei de răspuns, conform căruia din probele administrate nu

5

rezultă date cu privire la vinovăția inculpatului, rezultă că soluția instanței de respingere a acordului este legală, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 480 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Întrebarea 98 G1 (96-G2; 88-G3; 91-G4) - contestată de 8 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta B de răspuns este corectă.

Conform art. 453 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, revizuirea hotărârilor judecătorești pe latură penală poate fi cerută când s-au descoperit fapte și împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză. Sintagma *dovedirea netemeinicii hotărârii* presupune pronunțarea unei hotărâri diametral opuse aceleia dispusă prin hotărârea atacată.

În cazul amânării aplicării pedepsei, prin cererea de revizuire întemeiată pe fapte sau împrejurări noi, trebuie să se urmărească exclusiv achitarea inculpatului, iar nu pronunțarea unei hotărâri mai favorabile acestuia, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de încetare a procesului penal.

Conform art. 396 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală atât amânarea aplicării pedepsei, cât și renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță când instanța constată dincolo de orice bănuială rezonabilă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. Prin urmare, pentru a fi aplicată, fiecare soluție are în vedere *ab initio* aceleași elemente de probațiune.

Conform art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală, încetarea procesului penal se pronunță în cazurile de la art. 16 alin. 1 lit. e - j din Codul de procedură penală. Aceste cazuri sunt fundamentate pe lipsa de obiect a acțiunii penale, care face astfel imposibilă tragerea la răspundere penală a infractorului, spre deosebire de achitare, care se pronunță în cazurile de art. 16 lit. a-e, bazate pe lipsa de temei de drept a acțiunii penale.

În acest context, soluția de încetare a procesului penal nu este diametral opusă celei de amânare a aplicării pedepsei, pentru că ambele soluții exclud incidența unui impediment prevăzut de art. 16 lit. a-e din Codul de procedură penală.

Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 2017, prin care s-a decis că soluția legislativă cuprinsă în art. 453 alin. 4 teza I din Codul de procedură penală care exclude revizuirea soluției de achitare în cazul prevăzut de alin. 1 lit. a este neconstituțională, vizează o situație diferită, care nu are legătură cu chestiunea de drept indicată de varianta de răspuns.

Întrebarea 99 G1 (91-G2; 91-G3; 78-G4) - contestată de un candidat

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta B de răspuns nu este cea corectă.

Dispozițiile art. 426 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală care reglementează cazul de contestație în anulare privind judecata în apel fără citarea legală a unei părți, trebuie să fie aplicat în acord cu prevederile art. 263 din Codul de procedura penală, conform căruia, cu excepția situației în care prezența inculpatului este obligatorie, neregularitatea privind procedura de citare a unei părți poate fi invocată de celelalte părți, de procuror sau din oficiu numai la termenul la care ea s-a produs.

Dispoziția legală statuează un principiu care se aplică atât la judecata în fond, cât și în căile de atac.

6

Întrebarea 100 G1 (82-G2; 78-G3; 77-G4) - contestată de 10 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta A de răspuns este corectă.

Contrar celor susținute de candidați în sensul că apelul nu face parte din tematică, se constată că întrebarea vizează rămânerea definitivă a hotărârii primei instanțe reglementată prin Titlul V "Executarea hotărârilor penale", Capitolul I "Dispoziții generale", prevăzută în tematică.

În conformitate cu dispozițiile art. 551 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală, hotărârile primei instanțe rămân definitive la data expirării termenului de apel, când nu s-a declarat apel în termen. În consecință, la data expirării termenului de introducere a unei căi de atac ordinare, hotărârea pronunțată devine definitivă și executorie.

Hotărârea penală rămâne definitivă la datele stabilite în art. 551 din Codul de procedură penală, *la momente diferite pentru părțile cauzei*, în funcție de situațiile concrete apărute.

Efectul extensiv al apelului, prevăzut în art. 419 din Codul de procedură penală, are în vedere o chestiune distinctă de cea a datei rămânerii definitive a hotărârii primei instanțe, și anume, stabilește că instanța de apel examinează cauza prin extindere și cu privire la părțile care nu au declarat apel, putând hotărî și în privința lor, fără să le poată crea însă o situație mai grea.

Varianta B de răspuns este corectă.

Situația este similară și în cazul acestei variante de răspuns, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 551 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală, hotărârile primei instanțe rămân definitive la data expirării termenului de apel, când nu s-a declarat apel *în termen*. Așadar, în cazul hotărârilor atacabile cu apel, *prin neexercitarea în termen a apelului*, data rămânerii definitive a hotărârii este *data expirării termenului de apel*.

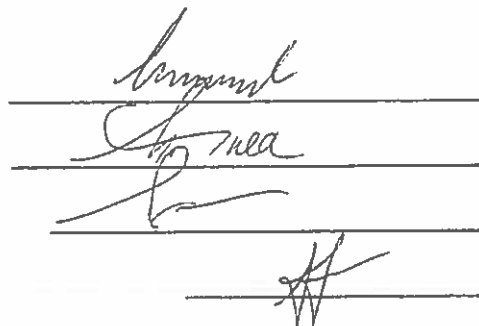
Art. 551 pct. 4 din Codul de procedură penală are în vedere altă situație, aceea a apelului declarat *în termen* și respins ca nefondat, ipoteză în care hotărârea primei instanțe rămâne definitivă la data pronunțării hotărârii prin care s-a respins apelul.

Pe cale de consecință, nu se impune anularea grilei.

Comisia de contestații, în unanimitate, a decis respingerea ca inadmisibilă a contestației formulate de un candidat, întrucât are caracter general, fără a fi indicate care sunt grilele contestate.

Comisia de contestații, în unanimitate, a decis respingerea ca tardivă a contestației formulate de candidatul care a înaintat contestația cu depășirea termenului prevăzut de regulament. Aceasta a fost înregistrată la Institutul Național al Magistraturii la data de 22 mai 2018, fiind trimisă pe o altă cale decât cea indicată de organizator.

Comisia de contestații,

The image shows four horizontal lines, each with a handwritten signature above it, representing the members of the Commission for Contested Questions.